

EL COS DEL SILENCI

JOSEP MICÓ CONEJERO

I

no s'havia pastat el temps
en la buidor transparent del no-res
ni en el silenci dels abismes infinits,
les planes impensables de la set.

abans, però, de la primera espurna
-saó fecunda del festival de galàxies-
s'embastaven les traces primigènies
d'un atzar juganer amb el destí.

totes les baules s'hi aparearen
per sortejar els esculls de la senda
en la tria muda de sintagmes precisos.

la tornada del cant no era un presagi
-epifania dels ressons d'altres dreces-
ans el càntic fou perquè ho havia de ser.

II

un codi secret d'ales que ve travessant
barandats del foc, del carbó i de l'àtom,
cavall cec envers una meta arcana
que sosté les fesomies del ser.

manaments iniciats amb la llum,
cavalcar d'ones també en la caverna,
-fosca en l'albada-

broll isard on la flama abrasa el rastre
d'unes arrels de nissaga estel·lar
que escolliren dels segles l'indret encertat.

mirada d'ocell, fil ardent i tendre
del llumí que besa la llàntia,
de l'ona que mulla l'arena
-cordes de violí que llegeixen les claus-
cabalós solatge indicatiu del tàlem.

